

Frank Tallis
VIEDENSKÁ KRV

Preklad Tomáš Mrva

Copyright © Frank Tallis, 2006

Translation © Tomáš Mrva 2016
Slovak edition © Inaque.sk 2016

ISBN 978-80-89737-29-1
ISBN E-BOOK 978-80-89737-30-7

FRANK TALLIS

VIEDENSKÁ KRV

Druhý prípad Maxa Liebermanna

*z angličtiny preložil
Tomáš Mrva*

INAQUE.SK

2016

Časť prvá

IDEÁLNY PODOZRIVÝ

[1] Talian spravil výpad. Bol malý a štíhly, ale veľmi svalnatý. Akúkoľvek nevýhodu vyplývajúcu zo svojej nedostatočnej výšky si bohato vynahrádzal bystrým zrakom a ohromujúcou rýchlosťou.

Liebermann úspešne odrazil jeho fleuret, ale stratil rovnováhu. Nedokázal prejsť do protiútoka a jeho súper opäť postúpil vpred. Špička Talianovej zbrane sa nebezpečne priblížila k ochrannej nášivke nad Liebermannovým srdcom. Keď Liebermann opäť zaujal svoj postoj, rozhodol sa pre *passé* – vrhol sa za Taliana a urobil niekoľko krokov späť. Po jeho rozhorúčených lícach cícerkom stekal pot. Talian pokrčil plecami a odkráčal. S ľahostajným výrazom ohýbal svoj fleuret. Po niekoľkých krokoch sa otočil a zaujal prípravný postoj. Arogantne nadvihol bradu. Liebermann vyrazil.

Zdalo sa, že Talian sa uvoľnil. Svoj fleuret spustil trochu nižšie. Zjavne ho držal o niečo slabšie. Liebermann si všimol túto nepatrnú zmenu a zaútočil. Po divokom rinčaní zbraní nasledovalo škripanie kovu oškierajúceho sa o kov: Talianov fleuret povolil a nekládol odpor. Liebermann si zablahožela. Veril, že súpera prekvapil – ale ústup bol len taktický. Talianova čepeľ svižne preletela okolo Liebermannovej, odsunula ju razantným pohybom a špička súperovho fleuretu opäť hravo prerazila Liebermannovu obranu. Liebermann ustúpil a spravil sériu odkláňacích manévrov, ktoré však sotva zadržali Talianov obnovený zúrivy útok.

Krútili sa okolo seba. Občas sa ich čepele zľahka dotkli.

„Mali ste očakávať môj *froissement*, Herr doktor,“ povedal Talian nevrlo. Poklepal si na spánky a dodal: „Premýšľajte, Herr doktor! Ak nebudete premýšľať, všetko je stratené.“

Liebermann si preskúmal prázdny ovál masky signora Barbasettiho. Chcel zahliadnuť aspoň nejakú známku ľudskosti – zmierlivý výraz alebo možno záblesk úsmevu. Sieťovina bola však nepreniknuteľná.

Ich fleurety sa znova zrazili – čepele sa blýskali na rannom slnku. Mračno lenivých zrníek prachu vtiahol miniatúrny vír vzduchu.

Barbasetti spravil fintu. Prešiel z jedného útoku do druhého a donútil Liebermanna cúvnuť. Mladý lekár si však

zachoval duchaprítomnosť a urobil pohyb, ktorý sa mal skončiť neúspechom, a tak vyprovokoval predvídateľný a mocný Barbasettiho výpad. Liebermann sa uhol a zasiahol prednú časť zbrane potkynajúceho sa Taliana – Barbasetti-mu fleuret takmer vypadol z ruky.

„Bravó, Herr doktor,“ zasmial sa Barbasetti. „Vynikajúce *falso!*“

„Ďakujem, signore.“

Barbasetti sa zastavil, zodvihol čepeľ a pozorne si ju prezeral.

„Ospravedlňte ma, Herr doktor.“

Barbasetti prešiel na druhú stranu telocvične a zatlačil rukoväť svojho fleuretu o povrch otlčeného dreveného stola. Potom na špičku zavesil malé železné závažie a sledoval, ako sa kovová čepeľ ohýba. Jej jemné zakrivenie vyvolalo nejasný povzdych pozorného Taliana.

„Je všetko v poriadku, signore?“ spýtal sa Liebermann.

„Myslím, že áno,“ odpovedal Barbasetti. Talian sa postavil, napochodoval späť a varoval svojho zverenca: „En garde!“

Okamžite začali bojovať. Liebermannov fleuret sa kížal po súperovej čepeľi, až kým sa nezrazili ochrannými košmi. Šermiarsky majster zatlačil a Liebermanna odhodilo dozadu: pristál síce nemotorne, ale v lete vykúzlil impozantný kryt.

Barbasetti sa uvoľnil.

„Oveľa lepšie.“

Liebermann si všimol, že zárazník na konci jeho fleuretu sa trasie – cítil sa unavený. Po hodine šermu si dá kávu a croissanty v malej kaviarni pri Anatomickom ústave. Bude musieť dostať niečo do žalúdka, aby dokázal fungovať...

„En garde!“ zavrčal opäť Barbasetti. Talian si všimol, že jeho zverenec je už myslou inde. Liebermanna ohromila jasnozrivosť šermiarskeho majstra.

Čepele sa opäť dotkli a hlučné rinčanie zrážajúcej sa ocele zaplnilo miestnosť. Liebermann si pomyslel, že aj signor Barbasetti začína byť unavený. Jeho krok sa trochu spomalil a pohyby strácali baletnú ľahkosť. Talian odrazil Liebermannov výpad, ale nedokázal sa dostať späť do strehu. Liebermann si uvedomil zriedkavú príležitosť. Nabudený

vyhliadkou na víťazstvo nadvihol zbraň, pripravený zaútočiť.

Jeho telo zostalo ako zmrazené, ochromené nevysvetliteľným tlakom, ktorý pocítil pri srdci. Sklopil zrak a zbadal špičku fleuretu signora Barbasettiho, ktorá si našla miesto presne medzi piatym a šiestym rebrom.

Barbasetti zatlačil a chladná oceľ sa ohla nahor.

„Nerozumiem,“ povedal Liebermann.

„Nesústredili ste sa, Herr doktor,“ odvetil Talian. „Taká chyba by vás určite stála zápas... a samozrejme za istých okolností aj život.“

Barbasetti spustil fleuret a potom ho vztýčil na pozdrav.

Liebermann pozdrav zdvorilo opätovoľ. Napriek majstrovmu dramatickému vyhláseniu si mladý doktor zahanebene uvedomil, že stále myslel na malú kaviareň pri Anatomickom ústave: na chrumkavé vrstvy lístkového cesta, na pohár slivkového džemu a šálku veľmi silnej čiernej kávy.

[2] Detektív inšpektor Oskar Rheinhardt kráčal po chodníku, ktorý viedol hore lesoparkom. Obzrel sa cez ľavé plece a cez stromy zbadal časť paláca Schönbrunn. Bolo jasné chladné ráno a namrznuté opadané lístie mu vŕzgalo pod nohami.

Rheinhardt nebol v zoologickej záhrade už roky. Ako postupoval, pripomínalo mu to časy, keď boli jeho dcéry ešte veľmi malé – časy, keď bol jej pravidelným návštevníkom. Spomenul si, ako sa Mitzi roztvorili oči, keď sa k nej priblížil lev, a ako sa Therese smiala z vrieskajúcich opíc. Spomienky sa vynárali jedna za druhou. Boli príjemné, jasné a pestrofarebné ako obrázková kniha. Rheinhardt sa v duchu usmial, ale tieto milé spomienky zatienili vina a ľútosť. Povolanie inšpektora čoraz viac zasahovalo do jeho súkromného života. Keď nevyšetroval, stále sa musel venovať papierovačkám – nekonečnému vyplňaniu formulárov a písaniu hlásení. Ako si mohol nájsť čas zájsť s dcérami do zoologickej záhrady?

Objavila sa pred ním železná brána. Keď sa k nej priblížil, rozoznal štíhle, ďaleko od seba rozmiestnené zlaté písmená, ktoré sa vinuli nad vstupným oblúkom: *Tiergarten*. Pod nápisom stál zavalitý muž v dlhom zimníku. Fajčil, prechádzal

sa a občas dupol nohami. Keď zbadal Rheinhardta, zastavil sa a zamával – bol to trocha zbytočný signál, keďže Rheinhardt ho nemal ako minúť.

„Chvalabohu, že ste prišli,“ zvolal chlapík a spravil niekoľko krokov dole kopcom.

Rheinhardt sa usmial a pocítil povinnosť zrýchliť krok.

„Herr Pfundtner?“ Muž prikývol. „Inšpektor Rheinhardt.“ Potriasli si rukami.

„Vďaka, že ste prišli tak rýchlo,“ povedal riaditeľ zoologickej záhrady. „Prosím, tadiaľto...“ Vyrázil rezkým tempom a okamžite začal rozprávať: „Nikdy som nič také nevidel. Neviem, kto mohol spáchať niečo také. Je to otrasné. Také úplne nezmyselné, že sotva dokážem uveriť, že sa to stalo.“ Pfundtner zdvihol ruky, aby naznačil nepochopenie, a potriasol hlavou. „Čo mám robiť? Nikdy nedokážeme Hildergardu nahradiť. Už nikdy viac nenájdeme taký nádherný kus druhu *Eunectes murinus*! Viete, bola cisárovým miláčikom. Bude zronený.“

Dvojica kráčala popri výbehu pre tigre. Jedna zo šeliem sa prirútila k nim a zatlačila nos o ohradu.

„O koľkej sa to stalo?“ spýtal sa Rheinhardt.

„O siedmej,“ odpovedal Pfundtner.

„Presne?“

„Áno. Bol čas krmenia.“

„Bol tam ošetrovateľ?“

„Áno, Herr Arnoldt. Cornelius Arnoldt. Po údere upadol do bezvedomia.“

„Pri krmení?“

„Nie. Keď pripravoval žrádlo vo vedľajšej miestnosti.“

Tiger zareval. Bol to hlboký, kovový zvuk, ako keď voda tečie dole odkvapom.

„Poznáte pána Arnoldta?“

„Áno, samozrejme. Poznám všetkých ošetrovateľov. Je to skvelý chlapík.“

„Takže narušiteľ udrrel pána Arnoldta a vzal si kľúče?“

„Áno.“

„Potom vošiel do hadej jamy?“

„Presne tak,“ povedal riaditeľ.

Zoologická záhrada bola usporiadaná ako koleso na bicykli. Chodníky vybiehajú zo stredu ako spice. Všetky budovy sú natreté horčicovo žltou farbou tak ako príľahlý palác. Táto zhoda farieb pripomína, že zoologická záhrada predtým slúžila ako kráľovský zverinec. Smerovali k ústrednému osemuholníku, elegantnej stavbe dekorovanej ornamentálnymi urnami a lemovaným basreliéfom.

„O kolkej otvárate?“ spýtal sa Rheinhardt.

„Nie som si istý, že by sme mali. Nie dnes. Personál je príliš... rozrušený.“

„Bolo by škoda, keby ste sklamali svojich návštevníkov.“

„Presne tak, inšpektor, presne tak. Tak ako vy, aj my máme povinnosť, ktorú musíme splniť.“

„A veľmi dôležitú. Moja rodina a ja sme tu strávili nespočetne veľa krásnych popoludní v spoločnosti zvierat,“ pokračoval Rheinhardt: „Mám dve malé dcéry.“ Jeho dôvetok zostal visieť vo vzduchu.

Riaditeľ sa otočil, aby sa pozrel na svojho spoločníka a s miernym úsmevom povedal: „Urobíme, čo je v našich silách, inšpektor.“

„Presne tak,“ odvetil Rheinhardt a šibalsky napodobnil riaditeľov spôsob vyjadrovania. Niekde vo vzdialenom rohu záhrady neidentifikovaný tvor, pravdepodobne exotický vták, hlasno zakrákal. Za ústrednou osemuholníkovou budovou obaja muži odbočili doprava a nakoniec sa priblížili k svojmu cieľu.

Cez zadné dvere budovy vstúpili do pavilónu plazov. Vzduch tam bol teplý a vlhký. V ostrom protiklade k ľadovému vzduchu vonku. Vysoký ošetrovateľ stál v úzkej chodbe pri otvorených dverách.

„Tadiaľto, prosím,“ povedal Pfundtner. Ošetrovateľ sa oprel chrbtom o stenu, aby umožnil riaditeľovi a Rheinhardtovi prejsť. Otvorili sa dvere do malej miestnosti. Ľudia, ktorí v nej boli, vytvárali zvláštny obraz. Druhý ošetrovateľ s obvazom okolo hlavy sedel na drevenej stoličke. Vedľa neho sedel rozvážne vyzerajúci džentlmen v tmavom obleku (zjavne lekár, ktorý mu nasadil obvaz) a po ich ľavici bol biely stolček, na ktorom bolo rozložených niekoľko zdochlín.

Rheinhardt si matne uvedomil rozloženie úderov – jeden z nich prezrádzal okrúhly krvavý flak.

„Ako sa má?“ spýtal sa riaditeľ a kývol smerom k zranenému ošetrovateľovi.

„Oveľa lepšie,“ povedal doktor a položil ruku na plece svojho pacienta. „Malá pomliaždenina – ale to sa dalo očakávať. Niekoľko dní si odpočinie v posteli a bude v poriadku.“

Rheinhardt vkročil do miestnosti: „Smiem sa pána Arnoldta spýtať zopár otázok?“

„Samozrejme,“ odvetil doktor. „Ale nie som si istý, či vám toho veľa povie. Trpí retrográdnou amnéziou.“

„Čo to znamená?“

„Stratu pamäti,“ vysvetlil doktor. „Väčšina ľudí po zranení hlavy čiastočne príde o pamäť – zvyčajne o spomienky na udalosti, ktoré viedli k okamihu, keď stratili vedomie.“

„Ale nakolko?“

„Je to rôzne, ale Herr Arnoldt si pamätá len to, že sa dnes ráno zobudil a mal raňajky.“

„Je to tak?“ spýtal sa Rheinhardt smerujúc otázku na ošetrovateľa.

Herr Arnoldt sa pokúsil vstať.

„Nie, Herr Arnoldt,“ povedal doktor a jemne zatlačil na ošetrovateľovo plece. „Zostaňte, prosím, sedieť!“

Herr Arnoldt sa zosunul späť na stoličku a pozrel sa na Rheinhardta.

„Pamätám si, že som ráno vstal... zjedol som niekoľko vajec a kyslú uhorku.“

„Ešte niečo?“ spýtal sa Rheinhardt.

„Nie... potom si pamätám až to, že som sa prebral tu... na podlahe. A Walter... Walter mi pomáhal.“

„Walter?“

„To som ja,“ povedal ošetrovateľ zvonka. „Walter Gundlach. Išiel som do výbehu hyen, keď som si všimol, že dvere na konci sú otvorené. Zvyčajne sú zamknuté, tak som nazrel dnu. Herr Arnoldt ležal na zemi.“

„Kde?“

„Polovica tela bola tam, kde stojíte, a druhá polovica trčala do chodby.“

„Na podlahe nie je žiadna krv,“ skonštatoval Rheinhardt.
„Nieko ju poumýval?“

„Nebola tam žiadna krv,“ povedal doktor. „Neboli žiadne tržné rany. Zdá sa, že pán Arnoldt dostal úder do temena značnou silou – ale bez zbrane.“

„A čím teda?“

„Zovretou päťou... možno predlaktím.“ Lekár ukázal na krk svojho pacienta. „Oblasť krku je chúlостivá a silno podliata.“

„Nevšimli ste si nič iné?“ pýtal sa Rheinhardt Gundlacha.
„Niečo nezvyčajné?“

Ošetrovateľ pokrútil hlavou.

„Nie... uistil som sa, aby bol Herr Arnoldt v pohodlí a potom som zavolať riaditeľovi.“

Rheinhardt sa opäť obrátil na doktora.

„Je strata pamäti pána Arnoldta trvalá?“

„Ťažko povedať. Niektorým ľuďom sa pamäť vráti, iným nie. Musíme čakať a uvidíme.“

„Ale aká je pravdepodobnosť?“ nástojil Rheinhardt.

Doktor sa pozrel na pána Arnoldta, privrel oči a zovrel pery.

„Vyhliadky sú celkom dobré,“ povedal.

Tak ako všetci lekári, aj on sa zdráhal dať jasnú odpoveď.

Rheinhardt si prezrel tváre, ktoré ho obklopovali: doktora, riaditeľa, nešťastného Arnoldta a jeho vytiahnutého kolegu, ktorý stál na chodbe. Zdalo sa, že všetci od neho očakávajú, že povie niečo dôležité. Rheinhardt, ktorý sa cítil trochu nepohodlne, povedal: „Kde je.“ Zistil, že nedokáže vysloviť slovo „telo“ a zaváhal, keď hľadal vhodnejší výraz. „Herr Pfundtner, kde sú pozostatky?“ Zdalo sa to ako rozumný kompromis. Ani príliš pripomínajúci človeka, ani príliš neúctivý.

Riaditeľ ukázal smerom k druhým dverám vedľa kopy srstnatých mrcín.

Rheinhardt zatiahol kľučku a otvoril ich. Vzduch, ktorý odtiaľ unikal, bol nasiaknutý zvláštnym prenikavým pachom. Prekročil prah a preskúmal svoje okolie. Vstúpil do prehistorického sveta. Jama pripomínala obrovskú misu, kde boli na hlinených okrajoch porozsýpané skaly a tropické rastliny. Jediný zakrpatený strom sa svojím krivým kmeňom

nakláňal nad priepasť, ktorá bola naplnená tmavou nehybnou vodou. Na povrchu plávali kolónie rias a vytvárali smaragdové súostrovie. Na druhej strane jamy bola beztvárá stena, cez ktorú mohli nazerať návštevníci.

Rheinhardt počul riaditeľa, ako za ním stojí a zhlboka dýcha.

„Kto tu bol dnes ráno?“ spýtal sa Rheinhardt.

„Ja,“ odvetil Pfundtner, „a Herr Gundlach.“

„A čo vy, doktor?“ zvolal Rheinhardt. „Pozreli ste sa sem?“

„Nie, inšpektor,“ odpovedal doktor. „Bol som dosť zaneprázdnený zdravím svojho pacienta.“ Znel podráždene.

Rheinhardt sa pozrel na riaditeľa. „Kam ideme?“

„Tam,“ povedal Pfundtner a ukázal prstom.

„Prosím, kráčajte tesne vedľa mňa, Herr Pfundtner. Snažte sa stúpať na skaly, a nie na zem.“

„Prečo?“

„Stopy.“

Rheinhardt prešiel na plytký svah. Skaly používal ako schody. Cítil, ako sa zabárajú pod jeho tiažou, takže jeho postup bol nepravdivý. V jame bolo neskutočne vlhko a po lícach mu stekali kropaje potu. Keď obchádzal veľký blok piesku, zbadal zviera. Aj keď vedel, čo očakávať, tento bizarný pohľad ho prekvapil.

Had bol obrovský – ako mytologická šelma, morský had alebo bazilišok. Ale jeho rozmery sa ešte znásobili zvláštnym spôsobom, ako ho znetvorili.

„Hildegarda,“ povedal riaditeľ.

Rheinhardt mal pocit, že zachytil v jeho hlase isté zaváhanie. Nebolo pre neho ťažké súcitiť so svojím spoločníkom.

Had bol rozrezaný na tri časti: hlavu, trup a chvost. Tieto časti boli správne zoradené, dokonale usporiadané a oddelené asi metrovými medzerami – boli uložené v ohybe, ktorý kopíroval oblúk brehu. Účinok bol ohromujúci a zvláštne estetický. Spolu boli tieto tri časti dlhšie ako električka. Stredná časť mala priemer ako malé dieťa.

Keď obaja muži zostúpili dole, Rheinhardt sa vyštveral na veľkú skalu pri hlave hada. Hildegardine oči a nozdry boli na vrchu jej plochej, bodkovanej lebky a delikátne rozoklaný jazyk vytŕčal spomedzi silných čelustí, ktoré boli roztvorené

a podopreté malým kameňom. Zdalo sa, že to nemalo žiadny iný zmysel ako umelecký. Jej koža bola hnedá – v rovnakom odtieni ako voda – a posiatá čiernymi vajcovitými flakmi. Rheinhardta fascinovala štruktúra povrchu, každá šupina bola ako drobná vydutina jantáru alebo obsidiánu. Vnútorosti hada odhaľoval jasný priečny rez.

„Pozoruhodné,“ povedal Rheinhardt. „Vskutku pozoruhodné.“

„Musel to byť šialenec,“ nariekal riaditeľ. „Blázon, ktorý ušiel zo Steinhofu.“

Zem okolo brehu bola svetlohnedá a sfarbená tmavými škvrnami hadej krvi.

„Je to pytón?“ spýtal sa Rheinhardt.

„Dobrý bože, nie,“ povedal riaditeľ. „Hildegarda je – bola – anakonda, vodná boa.“

„Nejedovatá?“

„Presne tak. *Eunectes murinus* je škrtič. V prírode zvykne ležať ponorená pod hladinou, kde číha na obeť, ktorá sa príde napiť.“

„Potom ju zabije uškrtením?“

„Áno, alebo utopením. Má veľmi silné čeluste. Dokáže pomerne ľahko držať veľké zviera pod hladinou.“

„Ako veľké?“

„Dospelý jelen by sa z jej čelustí nevymanil. Veľké anakondy ako Hildegarda sú dokonca schopné zabiť veľké mačkoviťé šelmy – napríklad jaguára.“

„A čo ľudí?“

„Bolo potvrdených niekoľko útokov, ale je to mimoriadne zriedkavý jav.“

Rheinhardt premýšľal o obrovskej veľkosti hada. Takmer vyriekol vetu: „*Aké monštrum!*“ No mal obavy, že riaditeľa by sa to dotklo.

„Akú dĺžku má Hildegarda?“

„Takmer deväť metrov. Pytóny bývajú ešte dlhšie, ale nie sú také ťažké.“

„Aj keď viete, že anakondy len zriedka útočia na človeka, vstup na jej územie je stále desivá predstava.“

„Presne tak,“ povedal opäť riaditeľ. „Ale páchatel by nikdy nebol naozaj v ohrození. Táto jama bola Hildegardiným

domovom viac ako dvadsať rokov. Je...“ Riaditeľ sa opravil. „Bola zvyknutá na ľudskú spoločnosť – ktorá takmer vždy znamenala prinesenie žrádla. Aj napriek svojmu zjavu bola veľmi poslušným tvorom.“

Rheinhardt sa poškrabal na hlave.

„Herr Pfundtner, hlásil niekto z ošetrovateľov, že videl niečo nezvyčajné – návštevníka, ktorý sa správal podozrivo alebo prejavoval nadmerný záujem o Hildegardu?“

„Nie. Okrem toho, Hildegarda mala toľko oddaných obdivovateľov, že by bolo ťažké všimnúť si to.“

„A čo ľudia, ktorí by mohli mať v zuboch samotnú zoo? Viete o nejakých?“

„Inšpektor, sme najobľúbenejšia inštitúcia vo Viedni.“

„Vskutku, ale myslel som na to, že možno ste prepustili ošetrovateľa, ktorý...“

„Nie!“ prerušil ho riaditeľ. „Nikoho sme neprepustili. A vzťahy medzi správnu radou a ošetrovateľmi boli vždy excelentné. To si píšete, inšpektor,“ povedal Pfundtner a prstom ukázal na znetvorenú anakundu. „Táto ohavnosť je dielom šialenca!“

„Asi máte pravdu, pán riaditeľ,“ poznamenal Rheinhardt, keď si vyberal z vrečka svoj zápisník. Keď to robil, dvere do hadej jamy sa otvorili a objavil sa Walter Gundlach.

„Inšpektor – je tu váš asistent.“

Rheinhardt zvolal: „Dobre – už idem.“ Potom sa obrátil k Pfundtnerovi a tichšie dodal: „Nezabúdajte, pán riaditeľ, choďte len po kameňoch.“ Potom si vložil prázdny notes späť do vrečka svojho kabáta.

Obaja sa vybrali späť hore svahom. Občas rozťahli ruky, aby si udržali rovnováhu. Keď došli ku dverám, riaditeľ zdvorilo nechal Rheinhardta prejsť ako prvého. Doktor stále postával vedľa svojho sediaceho pacienta. Walter Gundlach nasmeroval Rheinhardta na chodbu, kde už čakal inšpektor mladý asistent Haussmann. Bol červený v tvári a zhlbok dýchal, akoby bežal. Rheinhardt sa bez slova pridol k svojmu podriadenému a kráčali chodbou, až kým sa mohli začať rozprávať bez toho, aby ich niekto počul.

„Ospravedlňte ma, pane. Bol...“

Rheinhardt nechcel počuť žiadne výhovorky. Haussmann meškal len chvíľu. Nemal chuť napomínať svojho asistenta, a tak prerušil jeho ospravedlňovanie otázkou: „Viete, čo sa tu stalo?“

„Nie, pane. Odišiel som z policajnej stanice hneď, ako som sa dozvedel, kde ste.“

Haussmann vybral svoj zápisník a čakal, kým inšpektor prehovorí. Jeho ceruzka sa vznášala nad prázdny papierom. Rheinhardtove opuchnuté oči sa zrazu rozžiarili.

„Obet' je ženského pohlavia – má deväť metrov a približne 250 kíl. Je známa len ako Hildegarda a vraj je cisárovou obľúbenkyňou.“

Mladík prestal písať a pozrel sa na svojho nadriadeného.

„Žartujete, pane?“

„Je to had, Haussmann – had!“

„Had?“

„Anakonda, aby som bol presný. Smrť nastala pravdepodobne okamžite po odťatí hlavy. Následne narušiteľ zohavil svoju obeť odrezaním chvosta. Do hadej jamy sa dostal potom, ako omráčil jedného z ošetrovateľov, pána Arnoldta. Je to ten nešťastník s obvazom na hlave. Hneď sem pošlite policajného fotografa a pripravte nákres miesta činu. Zoberte otlačky topánok riaditeľa a dvoch ošetrovateľov – Arnoldta a Gundlacha. Potom zistite, či viete získať nejaké stopy z hadej jamy. Herr Arnoldt prišiel o pamäť. O pár hodín sa ho pokúsím vypočuť: možno nám potom povie viac.“

Asistent zodvihol hlavu od zápisníka.

„Je to veľmi neobvyklé, pane.“

„Haussmann, máte talent veci zmiernovať.“

Rheinhardt sa otočil a začal kráčať smerom k východu.

„Pane?“

„Áno, Haussmann?“

„Kam idete?“

„Obzrieť si obvodový plot, či nie je narušený.“ Rheinhardt na chvíľu stíchol a potom dodal: „Ach, áno, pozrite sa, či dokázate nájsť vražednú zbraň. Ak je tu, bude ľahké ju nájsť. Mám podozrenie, že je to niečo veľké – sekera alebo nejaký meč.“

Po dusivom teple v pavilóne plazov bola slasť dýchať čerstvý ranný vzduch.

[3] Jedáleň bola rozľahlá a veľkolepo vyzdobená. Z vysokého stropu visel vyumelkovaný luster. Jednej zo stien dominovala zložito vyrezávaná biedermeierová skriňa. Bol to masívny kus nábytku, ktorý bol takmer rovnako vysoký ako rímsa. Liebermann – ktorý mal rozhodne moderné estetické preferencie – považoval jeho žliabky za príliš vyčákané a jeho nejasnú mohutnosť za nudnú. Na protiľahlej stene bolo veľké plátno od obľúbeného maliara krajínok, ktoré zobrazovalo stromy a vzdialený obzor zasnežených vrchov. Jeho názov bol prozaický – *Viedenský les*.

Od zasnúbenia s Klárou jedával Liebermann s rodinou Weissovcov najmenej raz týždenne. Kedykoľvek sa rozhodol navštíviť Kláru, Jacob alebo Esther (jej rodičia) neustále trvali na tom, aby zostal na večeru. Večere s Weissovcami neboli také prísne ako s jeho vlastnou rodinou – tie boli vždy trocha strnulé – ale aj tak boli záväzkom, ktorý sa mu začínal zunovať. Okrem Kláry a jej rodičov bolo prítomných niekoľko ďalších členov Weissovskej rodiny: Klárina dospievajúca sestra Rachel, jej starší brat Konrad a jeho manželka Bettina. Konradove a Bettine malé deti Leo a Emil spali v spálni na poschodí.

Spoločnosť práve dojedla hlavný chod, ktorý pozostával z vareného hovädzieho so zeleninou, a služobníctvo odprätávalo tanieri.

Klára bola vo švungu.

„Neuveríš, koho som včera videla – Fräulein Stahlovú. Pred Lobmeyrom. Nevidela som ju celú večnosť – tento rok bola vo Františkových Láznach. Nemala na to miesto ani jedno pekné slovo.“

„Kde bola ubytovaná?“ spýtala sa Esther.

„V hoteli Holzer. Hovorila, že ľudia boli veľmi namyslení.“

„Áno. Teraz by som išiel iba do Merana,“ vyhlásil Jacob. Obrátil sa k Liebermannovi a tichšie dodal. „Samozrejme, boli sme tam v lete.“ Potom prehovoril k celému stolu: „Oveľa lepšia atmosféra. Nevie, prečo sme tam nikdy predtým neboli. Obzvlášť dobré bolo hrozno.“

„Fräulein Stahlová povedala, že voda vo Františkových Láznach chutila odporne,“ povedala Klára. „No aj tak jej musela piť celé vedrá, pretože jej lekár – ako sa volá – Rozenblit – si myslí, že má slabú pečeň a verí, že voda vo Františkových Láznach je obzvlášť dobrá na takéto neduhy. Poznáte ho, Max? Rozenblita?“

„Nie,“ odvetil Liebermann. „Obávam sa, že nie.“

„Max,“ povedala Klára. Do jej hlasu prenikla stopa podráždenia. „Nikdy nepoznáš žiadnych lekárov z dobrej spoločnosti!“

„Spozná,“ poznamenal Jacob a usmieval sa. „Časom – však, chlapče?“

Liebermann sa trpezlivo usmial na svojho hostiteľa: „Snáď, Herr Weiss.“

„Rozenblit odporučil Fräulein Stahlovej, aby sa poradila s lekármi vo Františkových Láznach,“ pokračovala Klára, „ktorí jej predpísali špeciálnu diétu z kapusty a knedlí. Každý deň mala minerálne kúpele. Ale večery boli podľa nej veľmi nudné. Hlavná ulica je jeden hotel vedľa druhého a celé mesto je po ôsmej večer ako vymreté.“

Konverzácia utíchla, keď prišiel kuchár s obrovskou cisárskou palacinkou. Mäkké hromady voňavého cesta boli nakladané na sebe a tvorili obrovskú žltú pyramídu. Jej strany boli výdatne posypané práškovým cukrom. Potom prišla služobná, ktorá priniesla dve misy: v jednej bola hustá slivková šťava a v druhej tuhá šľahačka. Jacob kuchára pochválil a pridol sa k nemu aj zvyšok stola.

Keď sa konverzácia opäť rozbehla, Bettina sa spýtala, či slávny podnikateľ Herr Bernhardt ešte stále dvorí Fräulein Stahlovej. Rozhovor sa pomaly posúval od vznikajúcich románikov k zásnubám, až po blížiacu sa svadbu prítomného páru.

„Rozhodli ste sa, kde bude obrad?“ spýtala sa Bettina.

„V Stadttempeli,“ odpovedala Klára.

„Úžasné,“ zvolala Bettina. „Zbožňujem Stadttempel – strop... so zlatými hviezdami.“

„Veľmi romantické – a šaty nám ušije Bertha Fürstová,“ povedala Esther.

„Klára,“ povedala Bettina, „budeš vyzerať úžasne.“